

ԼՎԻՆԻՆԻՆԻ

ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ԵՐԵՎԱՆԻ

1936

№4

„თავთმეგრული“

ნამ. ა. ლ. კ. კ. მებახა და ნამ. განახატკო-
ვის პატრონიური ორგანო

№ 4
აკრილი 1936 წ.
წელიწადი 89-10

ნამ. კ. პ. (ბ) ც. კ-ის გამ. „კომუნისტური“
რედაქციის მისამართი: გრიბოედოვის ქ. № 34,
ტელ. №-3-02-61

შ ი ნ ა ა რ ს ი

1. გახეხული (ლექსი) — შ. ვაფრინდაშვილისა	1
2. პატარა გოგონა დიდ ბელიდან — შერი ალაშიახი	2
3. ასახელა შთელი სკოლა (ლექსი) — გიორგი ქუჭიშვილისა	4
4. ბონდოს სიხარული — ლადო გუგუშვილისა	4
5. ბეშეების სიმღერა (ლექსი) — გრ. აროხიასი	7
6. კეთილი ჯეკა — სიმონ ქვიციანიისა	8
7. მფრინავი თევზები და ალბატროსი — გ. კალანდაძისა	10
8. მკლე დიდყურა (ლექსი) — გ. კაჭხიძისა	12
9. რომელმა შწერაღმა ასწავლა ალაშთან ხისგან ქალაქის გაცეთე- ბა — შ. თ-ლისა	13
10. ვანაჩენი — დავით შამათავისი	14
11. ვეშაბი — თომაზ თორელისა	17
12. დილის სიმღერა (ლექსი) — ვლად. უბილაძისი	18
13. სიკოცხლე და სიხარული — ლეო ჩადუნელისა	19
14. ორი შეთევვე — ლავრენტი ჭიჭინაძისა	20
15. მეტეორიტი — აფთ. კაშმაძისა	22
16. შესაფერი პასუხი (იგავი) — გ. ლომთათიძისა	23

გ ა ვ ა რ ე თ ა შ ე მ ო მ ა მ ე დ ე ბ ა

17. სად ვიყავი? (ლექსი) — ნუნუ გოგოლაშვილისა	24
18. წიფლის ხის ნაშობობი — შაზა ცინცაძისა	24
19. „ამბავი იერის ხეობაში“ — ს. მთვარაძისა გარეკანის მე-3 გვ.	
20. ვარში — მუსიკა თამარ შავერვაშვილისა გარეკანის მე-4 გვ.	
21. რებუსი, შედგენილი კლ. თევზაძის მიერ გარეკანის მე-4 გვ.	

ქურნალი გაფორმებულია მხატ. ი. კოქიაშვილის, დ. ნაცვლიშვი-
ლის და გორდელაძის მიერ.

პ/მგ. რედაქტორი ბატონ მუხამაშვილი

პ/მგ. მდივანი ლ. ხინჩინაძე

გაგაფსურა

გაზაფსულდა... არემარემ
 მოიხურა შწვანე ფარხა,
 ეინვა, თოვლი, გრძელი ღაბე
 და ზამთარი უკან დაკვრხა.
 აბიბინდა მინდორ-ველი,
 ათასფერად გაიფურქქნა,
 და იებმც კოსტად ველი
 მოიღერეს ეოველ ბუქქთან.
 ფრინველები ფრთებს არსევენ
 და ცურავენ ცის ლაქვარდში;
 ძირს ზეზლები ფარფატებენ
 სინათლის და სითბოს ზღაპში.
 სპირად ვსედავთ სამსრეთიდან
 გადმოფრენილ მერცხლის გუნდებს,
 მოფრინდენ და ტალახისგან
 გულმოდგინედ მერწვენ ბუღეს.
 ველ-მინდვრებზე რკინის ხარი
 გუგუნებს და ბელტს აბრუნებს,
 მოძიების დიდი ჯარი
 მოეფინა სოდაბუნებს.
 გაზაფსულდა... არემარემ
 მოიხურა შწვანე ფარხა,
 ეინვა, თოვლი, გრძელი ღაბე
 და ზამთარი უკან დაკვრხა.

ზ. ბაზრინდაშვილი

სახელოვანი პარტიის და მთავრობის ხელმძღვანელებს! განსაკუთრებით მხურვალე სალაში ჩვენს საყვარელ მშობლიურ დიდ სტალინს!

ალტაეების სიომ შეარზია დარბაზი. ყველაწი ფეხზე დგებიან. ტაში, შეძახილები: „ვაშა დიდ სტალინს!“

— მე სამქოთა საქართველოს ტოლი ვარ, — განაგრძობს ეთერი. კვლავ მქუხარე ტაშით ვამოყვამურა მთელი დარბაზი. გოგონა უფრო თამამდება. მხნევდება და ტბილი წკრიალა ხმით მოუთხრობს ბელადს:

— ჩვენ მსოფლიოში ყველაზე ბედნიერი ქაბუკები და ქალიშვილები ვართ, იმიტომ, რომ ვცოცხლობთ ისეთ ჭეყანაში, სადაც ყოველ ჩვენგანს გახსნილი აქვს გზა ნათელი, სასიხარულო ცხოვრებისაკენ. ამ ბედნიერი ცხოვრებისათვის მადლობას გიძღვნით თქვენ, ამხანაგო სტალინ, ისეთ დიდ მადლობას, როგორც დიდა ჩვენი უსაზღვრო საყვარული თქვენდამი, ჩვენო მშობლიურო, საყვარელო სტალინ!

...პირობას ვიძღვევით ვისწავლოთ ისე, რომ თქვენ, ამხანაგო სტალინ, გვითხრათ: — „ჩინებულო, ახალგაზრდებო“.

გაუმარჯოს ჩვენს მშობლიურ საყვარელ სტალინს, ჩვენი დიადი საშობლოს ბავშვთა დიდ მეგობარს! — დამთავრა გოგონამ სიტყვა. დარბაზში კვლავ მქუხარე ტაშის გრიალი და შეძახილები: „ვაშა დიდ სტალინს!“

— სიტყვა რომ დავამთავრე, მინდოდა შეთქ-

ვა: „ახლა ნება მომეცით, ამხანაგო სტალინ, ხელი ჩამოვართვათ“, მაგრამ შევხედე სტალინს, მან თითონ მანიშნა ჩემთან მოდიო, და მე უსაზღვრო სიხარულით აღვსილი ვავეშურე ბელადისაკენ და ხელი ჩამოვართვი. სტალინმა მკითხა:

— ქართულია თუ რუსული თქვენი სკოლა, სწავლობ თუ არა უცხო ენას, მუსიკას?! — მეც ყველაფერზე ვუპასუხე.

გოგონამ ხელი ჩამოართვა ბელადის თანამებრძოლებს და გაეშურა ადგილისაკენ. ყველა აღტაცებულია ეთერის სიტყვით.

— შესვენების დროს ძია ლავრენტიმ ხელი მომკიდა და ნათელასთან წამიყვანა, — ამბობს ეთერი. — ნათელას ოთახში ტახტის წინ დიდი დათვის ტყავი ედინა. ერთ კუთხეში პიანინოა, მეორეში — სათამაშოებით სავსე მაგიდა. ძალიან მომეწონა თეთრი ჯურდლები.

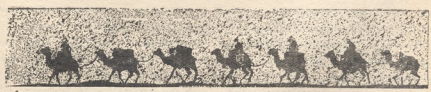
— ეს არის ნათელა, გაიცანი, — მითხრა ძია ლავრენტიმ. ჩვენ ერთმანეთს ხელი ჩამოვართვით. ნათელა მომეწონა, ღამაზია. მეკითხება:

— ფრიალოსანი ხარ? მუსიკას სწავლობ? ცეკვა თუ იცი?!

ჩემი პასუხის შემდეგ მითხრა: — მეც ფრიალოსანი ვარო. წამოსვლისას დამაბარა:

— ტფილისში რომ ჩახვალ, ჩემი საყვარელი ბებია ინახულე და ჩემგან სალაში გადაეცი. წერილი მომწერე, მაცნობე ბებიაჩემი როგორაა.

მერი აღამია

სასხედა მთელი სკოლა

ის სულ სსება, სსება მოწაფე,
 ის მთელ კლასში არცერთს არ ჰკავს,
 ბევრითი და მოწინავე,
 უმნიშვნელოდ დროს არ ჰკარგავს:
 ვინც ჩამორჩა სწავლის ტემპებს,
 ვინც სუსტები ვაიუაღა, —
 დაესმარა,
 მოამზადა,
 ასახედა მთელი სკოლა.
 ცუდლუტებს კი ასე უთხრა:
 არ მკაღლია გდიოთ უქმაღ,

მეიგნეთ, რომ „ვინც არ შრომობს,
 ვერ მიიღებს ვერცერთ ლუკმას“.
 გამოსწორდით, — ურჩევს იგი, —
 გაუტოლდით ამხანაგებს,
 თორემ ბოლოს თვით ინახებთ
 და ზანუსხაც თქვენვე ხვებთ!“
 ასე იბრძვის ეს მოწაფე,
 მკვადინობს, დროს არ ჰკარგავს,
 ფრიადებსე სწავლობს სანგებს,
 იფართოებს ცადნის ფარგაღს.

გიორგი ქუჩიშვილი

ბიბლიის სინარყი

თბილი, მზიანი დილაა. ტფილისის მატარებელი დანიშნულ დროზე მივიდა მოსკოვს.

სადგურიდან ქუჩაში გვირაბით სხვებთან ერთად გავიდენ რემა ჩემია და მისი ათი წლის ვაჟი, ოქტომბრელი ბონდო.

სადგურის წინ აუარებელი გამველელ-გამომველელი ირევა. აგერ ქუჩაში აეტო აეტოს ცვლის, ტრამვაი ტრამვის, იქვე ქუჩის მეორე მხარეზე ტროლეიბუსი მიქროლაღს.

ბონდო თვალმდაქვეტილი და გაცვირვებული შესცქერის ყველაფერს. სოფლიდან ტფილისში რომ გამოიარეს, მხოლოდ მაშინ ნახა პირვე-

ლად ტრამვაი, გაუკვირდა. მაგრამ ტროლეიბუსმა კიდევ უფრო გააკვირვა.

— ქვემოთ აეტოსა ჰგავს, ნამდვილი აეტობუსია, სამეგრელოში რომ მინახავს ისეთი, ზევით კი მავთულეობიანი და ამ მავთულეებს მიჰყავს იგი რკოლებით, ტრამვისისავით. ეს, ალბათ, აეტო-ტრამვაი უნდა იყოს, — ფიქრობდა ბონდო და ერთ ადგილზე გაშეშებული, პირდაღებული შესცქეროდა ღამაზად მოსრიადღე ტროლეიბუსს.

— წამოდი, შვილო, უკან ნუ რჩები, ხალხში არ დამებნე, მერე ვინ მოგძებნის, არ დამეკარგო, — უთხრა მამამ და ხელი ჩავლო.

ტრამვაიმ ისინი გლეხთა სახლთან მიიყვანა. აქ მეცხოველეობის დარგში მომუშავეთა დღე-გატებისათვის ცალკე ოთახები იყო მიჩენილი. საბჭოთა კავშირის ყოველი მხრიდან იყენენ ჩამოსული მეცხოველეები: აზერბეიჯანიდან, სომხეთიდან, უკრაინიდან, ყირიმიდან, ყაბარდო-ბალკარეთიდან, ჩრდილო და სამხრეთ ოსეთიდან, კომბორიდან, ბელორუსიიდან, კარელიიდან, კაზახეთიდან, ტაჯიკისტანიდან, თურქმენისტანიდან, იაკუტიიდან, ჩუეშეთიდან, პოვოლტეიიდან და კავშირის სხვა მხარეებიდან.

ბონდოს ძალიან გაუკვირდა ადამიანთა სხვადასხვაობა. სხვანაირი თვალები, სხვადასხვა მოყვანილობის ცხვირი. ზოგს ქერა თმა ჰქონდა, ზოგსაც შავი, ყოველ ერთგნებას თავისებური ჩაცმულობა და მორთულობა ახასიათებდა.

ბონდომ ცოტაოდენი რუსული იცოდა.

მეორე დღეს დღეგატებში, მათ შორის ბონდოს მამაც, ჩასვეს ავტოებში და კრემლისაკენ გააქანეს.

— არსად წახვიდე, სულმა არ წაგძლიოს, აქვე იყავი. თათბირს შემდეგ შენც ჩვეთთან დაათვალიერებ მოსკოვს, ყველაფერს ნახავ! — უთხრა მამამ თათბირზე გამგზავრების წინ.

ბონდო გულდაწყვეტილი შესტკეპროდა ავტოს და, როცა მან სხვა ქუჩისაკენ გადაუხვია, კრემლის კურცხლები ჩამოუვარდა თვალითაგან.

პატარა ბავშვები წიგნებით გაბედულად გადიოდნენ ქუჩაში.

— ჩემზე პატარები დადიან, რა დაშავდება, ცოტაზე რომ მეც გავიარო და მოსკოვი დაათვალიერო? — იფიქრა მან და გასწია.

მის წინ ათსართულიანი სახლი წამოიჭიმა დაათვალიერა, სართულები დათვალა; ხან ათი გამოუვიდა, ხანაც ცხრა. კიდევ ცოტა რომ გაიარა, დიდ მოედანზე გაჩნდა. აქ თორმეტსართულიანი ახალი, ლამაზი სახლები ნახა.

— ეს სახლები უფრო მაღალია, ალბათ, ვიდრე ჩვენი ეკის მთა, სენაკთან რომ არის, — ფიქრობს ის და თან უკვირს, რატომ შედის ასე ბლომად ხალხი აგერ, დაბლა იმ ლამაზ კარებში.

ყველა შედის, უკან კი არავინ გამოდის, რა უნდა იყოს? აგერ მილიციელი, გკითხებიან, მეც მივალ, ვკითხავ... — და რამდენიმე ნაბიჯით მოუახლოვდა მილიციელს.

— მოქალაქე, — მიმართა მილიციელს გამუღღმა, — თუატრის მოედანი ეს არის?

— ეს გახლავთ.

— სად არის აქ მიწისქვეშა რკინისგზის, მეტროს, სადგური?

— აი, ის გახლავთ, ხალხი რომ შედის, დაკვირვით წარწერას მეტროს.

გამუღღელი მეტროსაკენ გაქანდა. ბონდოსაც საღერღელი აეშალა. ვერ მოითმინა და იმანაც მეტროს სადგურში შერგო თავი. იქვე საღაროში ბილეთი შეიძინა და ხალხის ტალღას გაჰყვა.

ჩაირბინა ერთი კიბე, მეორე, მესამე... აქ უკვე ფართო დერეფნები ნახა, ლამაზად მორთულ მარშპრილოს კედლებით, იქვე შენიშნა სტალინის დიდი ქანდაკება; შეჩერდა, დაათვალიერა, მოეწონა. სინათლის შუქით ბრჭყვიალებდა ყველაფერი.

როცა მარჯვნივ მოუხვია, დიდი ჩასასვლელი დინახა; ხალხი იღვა, არ ინძრეოდა, ძირს კი მიდიოდნენ, კიბეს თავისით მიჰყავდა ისინი. შეჩერდა. ეს კიბე ისე მიიკლანებოდა, როგორც ბონდოს დედის მიერ ყოველ გაზაფხულზე თუთის ფოთლით მძღარი ამრეშუმის ჭია, როცა ის მოსაპარკავად ჩელტს აჰყვება. ბონდო შეკრთა, ცოცხალი კიბე ეგონა.

— ნუ გეშინია, ბიჭო, გეტყობა, პირველად ხარ მეტროში. ეს ესკალატორია, მოძრავი კიბე, თავისით ჩამყვანი. გამოიყე, მე ჩავიყვან, —

კეთილი პაპა

— პაპაჩემის ინგლისური ჯიშის ძაღლი ჯგუა იყო მომცრო ტანის, თეთრბეწვეიანი და კულმოკვეთილი, ატკვეტილი მოშავო ყურებით. ის იყო მეტად მარდი, ჰკვიანი, მზიარული, აღერსიანი და გულკეთილი. ფრიად უყვარდა თავისი პატრონი: პაპა და ბებია. ერთგულად გუშავობდა მათ ბინასა და ქონებას. დიდი მტერი იყო თავგებების, იმთ სინსილას სპობდა მთლიანად. იშვიათ ხერხსა და სიმარდეს იჩენდა მათ ქერაში. ამ მხრივ ზოგიერთ კატას კიდევ სჯობდა.

— როგორ? ჯგუა განა აღარაა ცოცხალი? — შეეკითხა ტასო.

— არა, ჩემო კარგო! უკვე დიღხანია, რაც დაკბინა ცოფიანმა ძაღლმა, გაკოფდა უბედური. მოკლეს, ხალხი რომ არ დაეკბინა.

— უი, საწყალი! — წამოიძახეს ბეშეგებმა. — მერე? განაგრძე, ჩემო დალი! — მიძახა გივიმ.

— რომ აღარ მაკლდით საუბარს! შეკითხვები ბოლოსთვის გადავლოთ.

— კი, ჩემო დალი! განაგრძე! — მიძახეს ბეშეგებმა.

— როგორც პაპამ გადმომაკა, ჯგუა იყო ფრიად გულუბერი და სტუმართმოყვარე. მოვილოდენ თუ არა პაპასა და ბებიაჩემთან ნაცნობ-მეგობრები, ჯგუა ხტუნვა-სიხარულით შეეგებებოდა მათ, მიუალერსებდა, შემდეგ მივარდებოდა კარადს და აშკარად ანიშნებდა პატრონს: გამოალავეთ მალე ყველაფერი, სასმელ-საჭმელი დააწყვეთ სუფრაზე და მიაართეთ სტუმრებსო.

— უი, დედი! რა უცნაური რამ ყოფილა გგ პაპას ჯგუა! — წამოიძახეს ბეშეგებმა.

— მართალია ეგ? — დაეკითხა ქეთინო.

— სრული სიმართლეა. ეს თვით პაპამ მიამბო. ძაღლებშიაც არის თურმე ძუნწი და პურადი, კეთილი და ბოროტი. ხომ გახსოვთ ძუნწი მამის ამბავი, ამასწინათ რომ გაამგეთ.

— ჰო, როგორ არა! ბევრიც ვიცინეთ.

ახლა ჯგუას ოინებზე შევჩერდეთ. აი ერთი ამბავი. ჩემ ბებიას იმხანად ჰყოლია შავი წუწკი კატა, სახელად მაყვალა. საზოგადოდ კატები წუწკებია, დაუნდობლნი. იქნება ძაღლებს ამიტომ სძულთ ისინი, ვერ ინელგებენ მათ უნამუსო. საქციელს? ჰოდა, ერთ მშვენიერ დღეს წუწკი მაყვალა მიიზიდა ერბოში ახლად შემწვარი ქათმის სუნმა. ჩაკუტკდა კარადსთან, სიდანაც გამოლიოდა შემწვარის საამო სუნი, — იმდენი ახერხა წინა თათებით, რომ გამოალო კარადის კარი, გადმოათრია თევშიდან მსუქანი ქათამი და შეათრია ტახტკეშე მისართმევად. მაგრამ ჩამწვარდა. ხაუურზე სწრაფად გაჩნდა ჯგუა და რა ნახა ეს სურათი, უცებ მოისაზრა ყველაფერი და შეადგინა მოქმედებრს გეგმა. ის დაუსკუდა იქვე გუშავად წუწკს მაყვალას, ღრენითა და მრისხანე სახით ამცნო: არ მიეკარო მაგ ქათამს და არც დაიძრა ადგილიდან, თორემ ვაგგლოჯავო. წუწკი არსება ადვილად მიხვდა ჯგუას განზრახვას, გაშვდა იქვე, ღმურადა და აბრიალებდა ყვილილდ ანთებულ თვალებს.

ამ დროს მეორე ოთახიდან შემოვიდა ბებია, ნახა ეს სურათი. პატრონის მოსვლაზე ჯგუა მწარე ყევით მივარდა მაყვალას, უკბინა და გააქცია. შემდეგ მიიჭრა ბებიასთან და ანიშნა: —

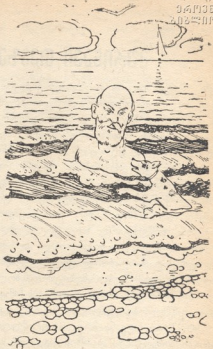
ეს საზიზღარი საქმე იმ წუწქმა კატამ ჩაიდინა და არა მეო. მალე გავიგე, დაუდღეკ გუშაგად, დავატუსაღე კიდეც, რომ შენი თვალით გენახა ქურდი, თანაც არ მივეცი ნება მიჰკარებოდა ქათამს. აჰა, იგი სრულიად მთელია, აიღე და შეინ. ხეო.

ამცნო თუ არა ყოველივე პატრონს, ჯეკა გავარდა გარეთ და საშინელი ყვეფით გავიკადა კატას. გაგღეჯდა უსათუოდ, რომ წუწქ მაყაულას არ აესწრო იქვე მოაჯირის სვეტზე და იქიან ხეზე.

— ყოჩაღ, ჯეკა!

— სხვა კიდეც რა იცი ქვიან და ყეთილ ჯეკაზე? — შეეკითხნენ დალის ტოლები.

— ბევრი რამ, ამხანაგებო! აი კიდეც მეორე ამბავი: ჩემი პაპა და ბებია ერთ დროს ცხოვრობდნენ ზღვის პირად, სოხუმში, შემდეგ კი ბათუმში. როცა ჩემი პაპა პირველად წასულა ზღვაში საბანაოდ, ჯეკაც წაჰყოლია. მას პირით მოჰქონდა პატრონის ტანსაცმელი, ქაღალდში გახვეული. მივიდნენ ზღვის პირას. იქ ბლომად იყვნენ კაცები და ბიჭები, ბანაობდნენ. ჯეკა გააოცა ამ სურათმა; მანძლის არ ენახა ხალხის ზღვაში ბანაობა. პაპამ გაიხადა ტანსაცმელი და წყალში ჩასვლა დააპირა. ჯეკამ სწრაფად გაავლო პირიდან ზეწარი, მივიარდა პატრონს და წკმუტუნით დაუწყო ხეყნა: არ ჩახვიდე ზღვაში, დაიხრჩობიო. პაპამ დაამშვიდა ძალი მოფერებით, თავზე ხელის დასმით და თითქო გაავებინა: არა, არ დაიხრჩობიო, — აი, ხომ ხედავ, სხვებიც ბანაობენ, მეკრამ არ იხრჩობიანო. დაამშვიდა და შევიდა წყალში წელამდის, დაიწყო ბანაობა. ყეთილი ჯეკა ნაიჩრზე იდგა და თვალს არ აშორებდა თავის პატრონს, თანაც წკმუტუნობდა მწარედ. უყვფდა, თითქოს ეუბნებოდა: რაღას აკეთებ მან! გეყვოვა, ამოდი მალეო. ბოლოს ვეღარ მოითმინა და

თვითონაც გადაეშვა ზღვაში. მიტურდა პატრონთან წყალზე წინა ფეხების პარტყუნით. მისი საყვედურით სავსე თვალები თითქოს აატრონს ეუბნებოდა: აღარ ამოხვედი, და აჰა, მეც შენთან მოვედი, ბარემ ერთად დაეიხრჩოთ, შენს შემდეგ არ მსურს სიცოცხლეო.

პაპამ მიუაღერსა ჯეკას, შემდეგ დაბანა ტანი და გამოიყვანა ნაპირას. ფრიალ გახარებულმა ჯეკამ გაიბერტყა სველი ტანი და იქვე ქვიშაზე გამართა ნაგარდი უზომო ბედნიერების გამო, რომ ვადარჩენ დახრჩობას ის და მისი პატრონი.

ბავშვები მეტად გააოცა ჯეკას გონიერებამ და თავგანწირვამ.

სიმონ ძვარიანი

გურიანავი თევზები და ალბაგროსი

გემი, რომელშიაც მე და ბიძაჩემი ვიჯექით, სწრაფად მიცურავდა თვალმიუწვდომელი ზღვის ლურჯ მინდორზე, მზე კი ნელ-ნელა ეშვებოდა დასავლეთისაკენ. ათასნაირი ფრინველი დაფრინავდა ცის ლურჯ სივრცეში. ზოგი მათგანი ზღვის ზედაპირამდის დაეჩანებოდა, წყალში რალაცას ჩაჰკოცნიდა, შემდეგ უეცრად წყლის ზედაპირზე აფათქუნდებოდა, მერე ისევ ჰაერში შეინაერდებდა და, ნიშნად რალაც გამოუთქმელი სიხარულისა, რამდენჯერმე ჩაიელურტულებდა. ზოგი წელამდის არც კი დადიოდა და ჰაერშივე იქერდა პატარ-პატარა ლიფსიტა თევზებს, რომელნიც დროგამოშვებით ამობტებოდენ ხოლმე წყლიდან, თითქოს ამ პატარა თევზებს ჩამავალი მზის დამშვიდობებდა უნდოდათ. მაგრამ ნაცვლად ამისა ზოგი მათგანი მოშავო ფრინველის ნისკარტში მოხედებოდა და მზის მაგივრად სიკოცხლეს ემშვიდებოდა.

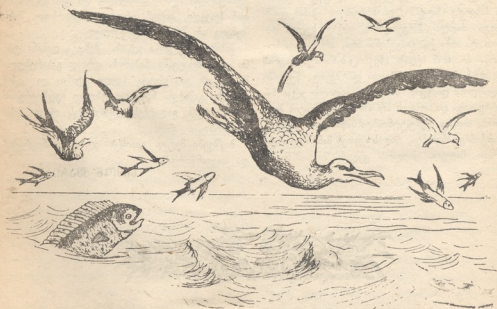
საღამოს სივრილემ დაკრა. ახლა უფრო ღამაში იყო ზღვა. ჩამავალი მზე წითელ-ყვითელ

სხივებს ფანტავდა ლურჯად გადაშლილ ზღვაზე. მე განკვირებით ვავეყურებდი ამ წარმტაც სანახაობას. უცებ თვალი გადაავლე გემზე მყოფ მგზავრებს და ვამეხარდა, რომ ისინიც ჩემსავით გაეკვირებნია მზეს, ზღვას და ზღვის ზედაპირზე მოელვარე თევზებსა და ფრინველებს.

მაღე ჩემი ყურადღება უფრო კარგმა სანახაობამ მიიპყრო: გემის მოშორებით, თითქოს წყლიდან რალაცამ შეაშინაო, მოგრაო თევზი ამობტა. ისარივით გაისრიალა ჰაერში და სილაც შორს ჩაეშვა. თუ კარგად არ დააკვირდებოდი, ვერც კი იცნობდი, რომ თევზი იყო. შორიდან ფრინველს უფრო ჰგავდა.

— ძია, შეხედე! — წამოვიძახე უცებ, მაგრამ ბიძაჩემმა ვერ მოასწრო დანახვა.

ერთს მეორე მოჰყვა, მეორეს მესამე, და ჩვენ თვალწინ ახალი სურათი გადაიშალა. ახლა თევზები ხშირად ერთად, ჯგუფად ამობტებოდნენ ზღვიდან, გადაიფრენდნენ რამდენიმე ათეულ მეტრს და ზღვაშივე ჩაეშვებოდნენ.

მკლე დიდუურა

ამ ჭაღარას რა უსომოდ
დაუტვირთავს შეშით ვირი,
მობაჯბაჯებს ქვაფენილსე
და ჭიშკართან ეველგან ევირის:
„აბა შეშა, რცხილის შეშა,
მკვარი და თანაც სმელი;
ბეწრს ნუ ფიქრობთ, შეიძინეთ
და ვაითბეთ ცეცხლსე სელი!“
ტვირთს ზირუტევი ძლივს მიათრევს,
უნუგემოდ ებრძვის შიშძილს.
ჩაიკეცოს ღამის, მკვრამ
აქვს ჭაღარა კლეხის შიში.
გულით უნდა იუოს სადმე
თავლაში და ჭამდეს თივას...
რას გაუძლოს: ეინვა ტანჯავს

და გამხმარი ზურგიც სტკივა.
მკლე დიდუურა მანც ცდილობს
დაიჭიროს თავი კონსტად,
მკვრამ აი, უცვებ კლეხის
მოქნეული წხელი მოხვდა.
შეკრთა მძიმედ, ჯიუტივით
შეარსია კუდი მარტო,
დაბარბაცდა და თვალებით
შებრალდება სთხოვა ზატროხს.
ეკარგება თითქმის გრმნობაც,
ეურს არ უგდებს კლეხის ევირის...
წახდა კიდევც... გაიმხლართა,
გაიტეხა ქვასე ცხვირი.
ამახუდა... საბრალთა
ეს ზატარა შავი ვირი,
რომ შეეძლოს, რამეს იტევის,
ან დაიწყებს, ალბათ, ტირილს,
ისე, როგორც კუმინ ცირკთან
მია კოტეს ცელქი თინა
ქვასე ფეხის დაცურებად
დასვარა და აქვითინა.
გულს უღონებს ჩემებრ ეველას
წაქცეული ვირის სუნებმა.
იბრალეებენ, ხელს ჰკიდებენ
და ზურგიდან ხსნიან შემას.
მკლე დიდუურაც მალას იკრებს,

მძლავრ იწვევს თავს და კისკურს,
დგება ფეხზე და თვალებითა
შებრალებას კლეხს სთხოვს ისევ.
გულმოსულად ერთი ბიჭი
აწყურდება შემის ჰატრონს;
ეუბნება: «თქვი, ეს რას ჰკავს,
ნამ არ იყო ვირი ბუტო,
რომ ეთრია უდარდელად
ამოდენა მძიმე ტვირთი?»
ჰკუთ იუაჲ, თორემ შემდეგ
ჯარიმასაც გადაისდი!»

კლეხს სიწითლე ეპარება,
სინანული იხერობს ადბათ.
ურჩობს კიდევ, მაგრამ მაინც
უსურსულად თავს ხრის დაბლა...

გულში ვაძობ: საჭიროა
კაცს ახსოვდეს ვეფლგან, მუღამ,
რომ ზირუტეებსაც ქვეყანაზე
ცხოვრება და მოვლა უნდა.

გიორგი კაპახიძე

როგორ მწერა ასწავლა ალამიანს ხისაგან ქალაქის ბაქათაჲ?

ამ 150 წლის წინათ ცხოვრობდა ერთი
სწავლული კაცი, გვარად შეფერი. იმ დროს
აღმაინაში უკვე იყო ქალაქის დამოუდება.
მაშინ ქალაქს ჩერებისაგან აკეთებდენ, მაგრამ
სულ უფრო და უფრო მეტი ქალაქი იყო სა-
კირო და ამა ამდენ ჩვარს სად იშოვნოდენ.

— ეჰ! ჩვერი არ გვარგია, რალაც სხვა ნიე-
თიერებისაგან უნდა გაკეთდეს ქალაქი, მაგ-
რამ რისგან?— ასე ფიქრობდა შეფერი და დიდ-
ხანს წვალობდა, მაგრამ ვერაფერს ვახდა.

ერთხელ შეფერი ბაღში სვირნობდა, უეც-
რად მან ფეხი დაადგა რალაცას. აილო და ნახა,
რომ ეს იყო კრაზანების (ბზიკების) ბუდე. გა-
ხია ეს ბუდე და გაოცდა: ქალაქის მსგავსი
ნივთიერებისაგან იყო ის გაკეთებული.

შეფერს გული აუტყვრდა. «რისგან აკეთ-
ბენ კრაზანები ამ ბუდეს?»...— შეეკითხა შეფერი
თავის თავს. იგი დააკვირდა ბუდეს და დინახა,
რომ ის გაკეთებული იყო ძალიან წმინდა და-

ღეკილი ხის ქერქისაგან. კრაზანები ღრღნიან
ხის მერქანს და მერე ერთმანეთზე აწყებენ მერ-
ქნის დანამცეკებულ ნაწილებს— მაშინ გამოდის
ქალაქის მსგავსი ნივთიერება.

შეფერი სიხარულმა აიტაცა.
— «მოჩა! ახლა კი მე ვიცი!»— დაიძახა მან.—
კრაზანებმა მასწავლეს ქალაქის კეთება!

მალე შეფერმა მართლაც გააკეთა ქალაქი
უკვე არა ჩერებისაგან, არამედ ხისაგან.
შეფერი რომ გარდაიცვალა, მისი გამოგონე-
ბა მიიწიყეს, მაგრამ ორმოცდაათი წლის შემ-
დეგ მეორე მეცნიერმა კელერმა კვლავ გამოი-
გონა ხისაგან ქალაქის კეთება. საინტერესო
ის არის, რომ კელერსაც კრაზანების ბუდემ
ჩააგონა ქალაქი ხისაგან კეთდებო.

როგორც ხედავთ, კრაზანებს ანუ ბზიკებს,
უნდა ვუბნდოდეთ, რომ მათ გვასწავლეს ხისა-
გან ქალაქის კეთება.

შ. თ-ლი

მარყუტი და სრულიად დაიმედებული დაბრუნ-
და ოდაში ბუხართან.

ღილით მისი დამაგრებული მარყუტი უცვლელად დახვდა, ივლიტე კი ისევ კაპასობდა კიდევ ერთი ქოჩორა დედლის დაქარგვის გამო. გიგო იმედს არ კარგავდა.

— მოიცა, ქალო, ნუ წუხხარ, ამაღამ ნახავ, როგორ გაეჭიჩა შენი ქათმების სტუმარს.

საღამოთი გიგომ ისევ დაამაგრა საქათმის ხტრელში მარყუტი. ფეტვივით უხვად მოფანტულიყო ვარსკვლავები ცაზე. ნაფახშმეც გვიან ამოვიდა მთვარე. ყინავდა. შუალამე რომ გადავიდა, ისეთი სიჩუმე დადგა, რომ სოფლის ბოლოს იქით მინდვრებზე მოჩხრიალვ ცხენისწყლის ხმას ვაიგონებდით.

გიგოს ვადვიებებოდა და მთლად ყურთანმენად იყო ვადაქეული, მაგრამ ჩქამიც კი არსიიდან ისმოდა.

— მერე როგორ გაეაკეთე! ამაღამ უთუოდ დავიჭერდი, რომ მოსულიყო, ვამიგო რაღაცა, აღბათ არ შოფა...

ფიქრობდა გიგო და ჯავრობდა. აქედან მისი ივლიტესა და სიცინოს სუნთქვაც უშლიდა თითქოს.

უცებ რომელიღაც დედალი აკრიახდა, მას მთელი საქათმე აჰყვა, და ერთი ფათქუნი და კაქანი შეიქნა. ივლიტეს გაეღვიძა. ქათმები ახლა რაღაც მომეტებული შიშით კაკანებდნენ.

გიგომ საქათმის კარი რომ შეღო და კრაქი მიწაზე დაღო, დამაგრებულ მარყუტთან მივარდა და სიხარულით ხმაჟალა შესძახა:

— ახლა ხომ დაგიჭირე! დაგიჭირე, დაგიჭირე! მარყუტს წაეტანა, კვლიდან მოხსნა და გარეთ გამოათრია...

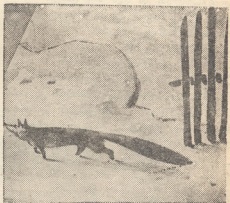
— ო, შენ გენაცვალე, ეს რა ყოფილა! ეს რა ყოფილა! — იძახდა წამდაუწუმ ივლიტე და ქმარს კრაქს უნათებდა. მთვარე უკვე გორმალალს ადგა, ალიონამდის ცოტა დარჩენილიყო. ოდაში რომ დაბრუნდნენ, მამამ გამოღვიებულ სიცინოს უთხრა:

— აი შენ, მამიკო, მელია, ცოცხალი მელია!

II

ღილით მთელმა სოფელმა გიგო ეს ამბავი. სიცინომ სკოლაში ტოლებს რომ უამბო ეს, ყველა დაინტერესდა და განიზრახეს დღის ბოლოს ცოცხალი მელის ნახვა. მასწავლებლები-სათვისაც ეამა ვილცას.

მეორე დღეს, დასვენების დროს, პატარა ბიჭმა ჯოტო მიქივამ მასწავლებელს უთხრა:

— მასწავლებლო, გუშინ ვნახეთ ციცინოს მელია, კარვია და ლამაზი, და იცი, მასწავლებლო, რა ვიფიქრეთ მე და გუგულში?!

— რა იფიქრეთ, აბა მიამბეთ, ბიჭებო, — მასწავლებელი ალერსით უსვამდა ჯოტოს თმაზე ხელს.

— ამასწინათ თქვენ რომ გვიამბეთ, მასწავლებლო, ტფილისის ზოობარკის შესახებ, გუშინ ჩვენ ციცინოს მელია რომ ვნახეთ, სწორედ ის მოგვაგონდა. მოდი, — ვუთხარით ციცინოს, — მელა ზოობარკს გავუგზავნათ ჩვენი სკოლის სახელით და ზედ ასე დააწერონ მის გალიაზე: „კავკასიური მელია, სოფელ რონდის სკოლის მოწაფეებისაგან“.

მასწავლებელს გაეცინა.

— მერე და ციცინომ და მაშამისმა რა თქვეს?

— ციცინომ არაო, იქ შიმშილით მოკლავენო, იქ ქათმებს სად უშოენიანო. მაშამისი კი თანახმაა: მე რად მინდა აქ ეს ქათმის წუწკიო...

მორიდებით განუმარტა მასწავლებელს გუგულში და ჯოტოს შეხედა.

— ციცინოს თუ დაითანხმებთ, მე ხელს მოგიწყობთ, ბავშვებო, — ალერსიანი ხმით თქვა მასწავლებელმა.

გაკვეთილებით რომ დამთავრდა, სკოლაში პატარებმა კრება მოიწვიეს. ჯოტო, როგორც ერთერთი ვარსკვლავის ხელმძღვანელი, კრებას

თავმჯდომარეობდა და ზარს არაწყუნებდა, მასწავლებელი ჩუმად იჯდა კუთხეში და უსმენდა მათ.

— ამხანაგებო, ეს იქნება ჩვენი სკოლის სახელი, იტყვიან — ეს რა მოუხერხებით პატარებსო! შენ უნდა დათანხმდე, — და ჯოტომ ციცინოს გადახედა. — აბა რად გინდა სახლში მელია, ისევე ქათმებს დაერევა და მუსრს გააელებს...

— მერე და იქ თუ შიმშილით მოკლეს?!

— არა, მასწავლებელმა თქვა, იქ ნადირებს ძალიან უფრთხილდებიანო...

— მაშ კარგი, მაგრამ...

მორცხვად თქვა ციცინომ და იქვე მერხზე ჩამოჯდა. ილაპარაკეს, სათითაოდ გამოთქვეს აზრი, ყველას მოსწონდა ეს განზრახვა.

შემდეგ წითელბანტიანმა მედიკომ, თმაზე პეპელას მსგავსად რომ ჰქონდა ვასკენილი ლენტო, კრების ოქმში ჩაწერა: „ჩვენი კლასის მოწაფეების დადგენილებით ციცინოს მელია გავგზავნოს ტფილისის ზოობარკს. საქმის მოგვარება, ესე იგი მელიას გავგზავნა, მიენ უოს: მამასწავლებელს, ციცინოს მამას, ჯოტოს და გუგულის“. ამის შემდეგ ჯოტომ კრება დამთავრებულად გამოაცხადა. ასეთი იყო მათი განაჩენი...

III

ერთ დღეს, გაკვეთილის დროს, დარაჯმა კიარი შემოაღო და მასწავლებელს სთხოვა რამდენიმე წუთით, რადგან ფოსტის დამტარებელი ხელის მოწერას ითხოვდა მისგან.

— არ იხმაუროთ, ყმაწვილებო, ახლაც მოვალ, — დაიბარა მასწავლებელმა და გავიდა.

გაზაფხულის კრიალა ცაზე ღრუბლის ნატამალიც კი არა ჩანდა, ღია ფანჯრიდან ახლადგამოკვირებული ცაცხვის სურნელიც მოდიოდა.

ორრევე ხელში შეხვეული ნივთებით დაბრუნდა მასწავლებელი. როცა შეხვეულები მაგიდაზე დააწყო და ხელი გაითავისუფლა, ჯიბიდან კონვერტი ამოიღო, გახია, წერილი გაშალა და თქვა:

— აი, „ყმაწვილებო, ტფილისიდან ჩვენთვის საჩუქრები გამოუგზავნიათ.

მოწაფეები ახმურდენ და მასწავლებელს შემოეხვიენ.

—თუ დაწამდებით, ბავშვებო, ბარემ წავიკითხავ.

წუთში სიჩუმე ჩამოვარდა.

„სოფელ რონდისის სკოლის მოწაფეებს, — დაიწყო მასწავლებელმა. — მივიღეთ თქვენი კარგი საჩუქარი. ტფილისის ზოოპარკის დირექტორი მადლობას გითვლით, ყმაწვილებო. თქვენ მელას ახალი ვაღია აქვს და ისეთი წარწერა გავუკეთეთ, როგორც თქვენ გეწერდით. ტფილისში თუ ექსკურსია მოაწყობთ, ჩვენც გვეწვიეთ. გიგზავნით სამაგიერო საჩუქარს. მიიღეთ, ისწავლეთ ბეჯითად და იყავით სულ კარგად. ზოოპარკის დირექტორი“.

დაამთავრა მასწავლებელმა.

—აქ კი, ყმაწვილებო, საჩუქრებია! — და შეხვეულ ნივთებზე მიუთითა პატარებს.

—მაშ შიმშილით არ მოკლავენ, მასწავლებელს
ლო, ჩემს მელას? იქაც ყოლით ქათმისი პარა?

უეცრად შეეკითხა მასწავლებელს ციციწო.

—მელა ქათამს ვარდა სხვა ხორცსაც კადრულობს, ციციწო! — წამოიძახა ვილაძამ.

—ეს კი ვიცი, მარა... — იმართლებდა თავს ციციწო. მასწავლებელი იცინოდა და შეხვეულ ნივთებს ხსნიდა. ბავშვებმა ციციწოს გულუბრყვილობაზე ერთი ერთიამული შექნეს...

ვარეთ გაზაფხული იყო, მერცხლის ელურტული და ფუტკრის ზუზუნნი ისმოდა ღია ფანჯრიდან.

...დღის ბოლოს ტფილისიდან მიღებული თანხიდან მასწავლებელმა ასი მანეთი ციციწოს ხელით გაუგზავნა გიგოს საჩუქრად და თანაც შეუთვალა წერილით: ციციწოს კარგი წიგნები და ლამაზი საკაბე უყიდეთა.

დ. შამათავა

მ ე მ ა კ ი

ეს ვინ არის ოკეანეს¹⁾ ზედაპირზე პატარა თვალეებით, მგარამ ვეება ტანით, ოცი მეტრის სიგრძეზე რომ გაშხლართულა და თავიდან წყლის შადრევანს უშვებს? ეს რა ცხოველია ასე უხეში და უზარმაზარი, უსაზღვრო ზღვები თავის სამყოფელოდ რომ აურჩევია და ბოლოს მძლავრი ქნევით და თქაფუნით თავზარს სცემს წყლის მრავალრიცხოვან მცხოვრებთ? პატარა თინიკოს და ბიჭიკოს სურთ იცოდნენ ამ დიდი ცხოველის სახელი.

—რა გქვია, ამხანავო, დიდი ზღვების მოწყვნილო შვილო?

ამ საშინელი ქმნილების სახელი ვეშაპია. ის ისე დიდია, რომ მარტო ხახის (პირის) სიგრძე ნ—ნ მეტრი აქვს. სიგანე—ორნახევარი მეტრი. მან რომ ერთბაშად პირი დაალოს, თავისუფლად შეუძლია ხახაში ჩაიგდოს მთელი ნაწი თავის მგზავრებით და ბარგი-ბარჩანით. ასე დიდია ეს წყლის შვილი.

¹⁾ დიდი ზღვა, ზღვათა ზღვა.

თავიდან შავი თვალები ისე პარპალებენ, თითქო მთელი ტანი იცქირება იქი ღანო.

III

მეთევზეებმა სასროლი ბადეები გამოამარყუვეს, გადიკიდეს მხრებზე და წასასვლელად მოემზადნენ.

— აბა, ხომ გესმის, დედაკაცო, კეცები გახურებული დამხვდეს, ვახშმის თევზს მოვიტან, — დაუბარა ხინკამ სოლს და მერე მეთევზეები ჩაილოლასკენ გაემგზავრენ.

ხინკა გრძოლად მიამიჯებს და სინკაც მისდევს უკან. ჯავრობს, ამხანავი რომ ასწრებს, და თანაც ფიქრობს:

„სიარულში შენ მასწრებ, მაგრამ კუთაში სად წამიხვალო?“

აღრე იყო თუ გვიან, ჩაილოლას წყვილად ჩაუდგენ. ბადეს ყოველ წამში ისვრიან, მერე ნელა მიიწევენ, ვითომ არ დაფრთხესო, მაგრამ ბადე ცარიელი ამოდის.

— ერთი აქაც ვცადო, — თქვა ხინკამ. ბადე წყალში შევართუნით ჩაეშვა.

— ეჰ, რაღა უნდა სცადო, ჩვენი ჩაილოლა მართლა ჩაილოლა, თევზი გამოილია, — ჩაილია-პარაკა სინკამ.

ხინკას ბადეს ვეება თევზი ამოჰყვა. ხინკამ სწრაფად გადალაჯა და თევზიანი ბადე სილაზე გაიტანა.

— ეს შენ წამოიღე, რაკი ხელი მომივიდა, ისევ მე გადავისვრი ბადეს, — უთხრა ხინკმა და მდინარეს ჩაუდგა.

ხინკა თავს აღარ იზოგავს, ბადეს ყოველ ფეხის ნაბიჯზე შლის, მაგრამ თევზი აღარ გამოჩნდა...

მკლავები რომ დაეღალათ, მერე ზევით ამოვიდნენ. სინკა დაღონებულია, ერთი თევზი აქვთ და ისიც ხინკამ დაიჭირა, ფიქრობს: როგორ ირგოს ამ თევზიდან ნაწილი?

IV

სინკა და ხინკა ხვევრდოვან მოღზე ამოვიდნენ. ბავშვებიც აქ არიან, თამაშობენ. მეთევზეები რომ დაინახეს, მათ გარშემო მოგროვდნენ. წინათ აქ იყოფდნენ ხოლომე თევზს, მაგრამ ახლა რა უნდა გაყონ?!

— ხინკა!

— რა იყო, სინკა?

— აბა, ძმაო, ეს თევზი შენი იყოს, არ შემოგეზიარებდი, ხოლო რაც ამ ჩაილულაში თევზია, ის კი ჩემი იყოს, — და თანაც ჩანთა ხინკას მიაწოდა.

ხინკა ოჩოყევა ფეხებზე გასწორდა.

— რას ამბობ, სინკა, შენ ამ ერთი თევზით გინდა მომატყო? არა, ეგ შენ გქონდეს, ხოლო რაც ჩაილულაში თევზია, ისინი ჩემი იყოს.

— არა, ჩემო ძამია, — განგებ გაუარდა სინკა. ბავშვები იცინიან...

ხინკას ბრაზი მოსდის, — აღბათ ბავშვებიც მე დამცინიანო, და მაგრად შეუყვირა:

— აი, შე მოხრუკული! ვის ატყუებ, შენ მაგით გინდა ჩაილულადან ფეხი ამომიდგა?!

— კარგი, ჩემო ხინკა, მხარავ, მაგრამ... — სინ-

კამ თევზს მაგრად ჩაელო ხელი და, ჩაილულაში წაიწია.

ხინკას თევზის შესაწვავი კეცები უკვე გახურებული დახედა, მაგრამ კოლს თევზის მაგიერად ასეთი ნუგეში მიუტანა:

— თევზი კი დავიკირე, მაგრამ სინკამ არჩევანი მომცა: ეს თევზი შენ წაიღე, ხოლო რაც ჩაილულაში თევზია, ის ჩემი იყოსო. მე დღევანდელ კვერცხს ზეალინდელი ქათამი ვარჩიე... დედაცაღმა გაიციანა.

— აი, შე სულელიო, ყველა რომ შენ გატყუებს... დაბერდი და ჭკუა მაინც არა გაქვს!

— როგორ, ვითომ მოტყუებული ვარ?

— მაგას მაშინ მიხედვები, ამაღამ რომ თევზის თბილ ვახშამს მიირთმევ...

ლაშვ. ზიზინაძე

მ ა ზ ე ო რ ი ზ ი

რასაც ახლა გვიამბობთ, ეს მოხდა 1935 წლის 10 აპრილს. ჩვენ ქვეყანას, საბჭოთა კავშირს, ბევრი მტერი ჰყავს. ჩვენი ქვეყნის საზღვრებზე დგანან წითელარმიელები, იცავენ საზღვრებს მტრის შემოსევისაგან.

სალამოს შეიღის ნახევარი იყო. უსურვიის რკივს ისგზაზე, მანჯურიის საზღვარზე, არის სადგური

სუნგაჩი. ამ სადგურის მახლობლად თავის სადარაჯოზე მიდიოდენ მესაზღვრე წითელარმიელები. ისინი უცებ შეჩერდნენ გაოცებულნი.

ცაზე უცბათ ავირდა კაშკაშა მოვლევარე ბურთი და სამოთხ წამში ჩაქრა, შემდეგ გაისმა საშინელი ქექის ხმა, მერე კი თითქოს ზარბაზნების სროლა დაიწყესო.

სად ვიყავი?

—სად დავეხეტებოდი?
აღბათ ვინმე გეტყვოდა!
—სად და ტყეში იყავი,
გონია არ გეტყობა?

კაბაზე—ობობები,
ეკლები მაგ შავ თმაში...
თახ შემოიტანს სახლში
ის, ვინც იყო ნაძენარში.
—თქვი: რა ვნახე ნაძენარში,
ახ და რა მიქამია?
—მაგასაც გამოვიცნობ,
მარწყვი შევიყუაპია...
აბა ნახე, რა წითლად
პირი მოგიტუბუნია...
მოსერილია ის, ვისაც
მარწყვი შეუქამია...

თარგმნა გერმანულიდან ნუნუ გოგოლაფვილა

ნუნუ გოგოლაფვილი გერმანულ სკოლაში სწავლობს. სულ პატარა იყო, როცა იქ მიიყვანეს. პირველად უძნელდებოდა უცხო ენის შესწავლა. შინ თვალცრემლიანი ბრუნდებოდა. მაგრამ თანდათან შეეჩვია სკოლას. ზოგჯერ იქამდის გაერთობოდა ხოლმე, რომ შინ წასვლაც კი ავიწყდებოდა.

ნუნუს ახარებდა, ახალიხალ სიტყვებს რომ სწავლობდა, გერმანულ მოთხრობებს კითხულობდა და სახლშიც ხშირად უამბობდა ძმები გრიშების ხალისიან ზღაპრებს.

ნუნუმ იმდენად შეისწავლა ენა, რომ თავისი უფროსი და ელენეც წაახალისა და დაუწყაო სწავლება. ახლა ორივენი ერთად კითხულობენ და სწავლობენ.

ნუნუ ახლა მე-VII კლასის ფრიადოსანია. თავისუფლად თარგმნის პატარა ლექსებს, მოთხრობებსა და ზღაპრებს. ებეჭდავით მის მიერ თარგმნილ ლექსს „სად ვიყავი?“

ნიულის ხის ნაამბობი¹⁾

შხის სსივი ირბზად დაჭკურებს მდინარეს, თითქოს დასცინის მის ცელქობას, მაგრამ შეუსმენელი ნაკადული კი რაკრაკით მიდის, ჯერ გაიკვებებს და მერე ჩანჩქერში ეშვება, თითქოს ასე ეუბნება: —შხის ხსივო, რას დასცინი ჩემს ცელ-

21 საშ. სკ. 5-კლ.
მოწ. ზ. ცინცაძე

¹⁾ ეს მოთხრობა შედგენილია გამოცანისდაგვარად. აბა, თუ გამოიტყობთ რაზია საქმე? პასუხი მოიწერეთ ჩვენს რედაქციაში.

ქობას?—შინ სსივებ გი მსრიალა ნაკ-
დელზე ააბსტრუქციალა ცხოველმყოფელი
სსივი.

შინ სსივს სინარულით ძესუღა ბუ-
ბუნა წიფლის სემ, გაიქ-გამოიქნა ცა-
მი ამჟერადი ტოტები და თქვა:

—შინ სსივის მადლობელია მოქლი
ქვეყნა, მაგრამ აღმიანმა გამოიკტუნა
ლი სინათლე და მსაღ შინ სსივად მო-
აქეს თავი. შინ სსივის მადლობელი
იყავ, შეუსმენელა ნაკადულა! შინ სსი-
ვით სარობს ქვეყნა, შინ სსივით!—
დაათვა სიტყვა წიფლის სემ.

ზაზა სინაძე

„ამბავი იურის ხეობაში“

ჩვენ გვიარბიეთ ს. შთვარაძის მოთხრობა „ამ-
ბავი იურის ხეობაში“. ამ მოთხრობაში აღწერი-
ლია ბობოლა გლეხის მიერ ჩადენილი ბოროტ-
მოქმედება. ს. შთვარაძემ ისე კარგად აღწერა ეს
ბოროტმოქმედება, რომ წიგნის შინაარსს საკ-
მაოდ წარმტაცსა და საინტერესოს ხდის. გან-
საკუთრებით კარგადაა აღწერილი ზეინაბის და-
ღუპა და მისი დასაუღავება. ეს ადგილი იმ-
დენად ძლიერია, რომ ტანში გრუნტელი გვიე-
ლის და ბობოლგების მიმართ კისაშინელ ზიზღს
იწვევს. ჩვენ ყველანი მომხრე ვართ, რომ ამ ბოროტ
ხალხს უშაღლესი სასჯელი დაედოს, ავტორი კი
არადერს არ ამზობს, თუ რა სასჯელი მიიღეს
ბოროტმოქმედებმა.

ჩვენი აზრით, მოთხრობას ენობრივი ნაკლიც
იქვს, ენა ბევრგან მძიმეა. მოვიყვანოთ რამდენიმე
მაგალითი: „ყოფილ ბობოლგებს და-
რიბმა გლეხობამ ყოველგვარი ექსპა-
ლოატაციის საშუალებებ მოუხსპეს და
რაც ამ გზით ბქონდათ შეძენილი,
ისინი ჩამოართვეს“ (16 გვ.). „ისინი
დღეს სოციალისტური მშენებლო-
ბის აღმადრენას მისცემიან“ (17 გვ.).
„წინათ ორმოცი კაცი რომ დამცე-
მოდა განთიადზე, ისე გაეფუშასპინძლ-
დებოდი“... (23 გვ.).

წიგნში ნაკლებად არის მხატვრული ადგი-
ლები.

ს მოვარაძე.

ამბავი იურის ხეობაში

სახეგბამი
საქართველოს
ფ.საქმორი.35

ავტორს არ ვეთანხმებით იმაში, რომ პიონე-
რები ისეთ დიდ აღმიანებად გამოუყვანია.

რკინისგზის ცენტრალურ საბავშვო
ბიბლიოთეკასთან არსებული საბავშვო
წიგნის შემსწავლელი წრის წევრები.

ნ. გვიმრაძე ე. ხობულავა
ე. წერეთელი ბ. ირემაძე
ე. იავთრაშვილი.

